

LES LLIMONES

Escolta'm, els poetes llorejats
es mouen només entre les plantes
de noms poc usats: boixos, oliveretes o acants.
Jo, per a mi, estimo els camins que porten a les herboses
rases on en bassots
mig assecats engrapen els xicons
alguna esmerlida anguila:
els caminois que segueixen els marges,
davallen entre els plomalls de les canyes
i van a parar als horts, entre els llimoners.

Millor si les gatzares dels ocells
s'apaguen engolides per l'atzur:
més clar s'escolta el murmuri
de les branques amigues dins l'aire que quasi no es mou,
i les sensacions d'aquesta flaire
que no sap desenganxar-se de terra,
i plou dins el pit una dolcesa inquieta.
Aquí de les divergents passions
per miracle calla la guerra,
aquí ens toca també a nosaltres pobres la nostra part de riquesa
i és la flaire de les llimones.

Mira, en aquests silencis en què les coses
s'abandonen i semblen a punt
de revelar el seu últim secret,

de vegades s'hi espera
descobrir un error de la Natura,
el punt mort del món, la baula que no aguanta,
el fil per desembullar que finalment ens posi
al mig d'una veritat.
L'esguard furga al voltant,
la ment indaga acorda desuneix
en el perfum que s'escampa
quan el dia més llangueix.
Són els silencis en què es veu
en cada ombra humana que s'allunya
alguna pertorbada Divinitat.

Però la illusió manca i ens porta de nou el temps
a les ciutats remoroses on l'atzur es mostra
només a trossos, allà dalt, entre els cimacis.
La pluja cansa la terra, després; s'espesseix
el tedi de l'hivern sobre les cases,
la llum es fa avara —amarga l'ànima.
Quan un dia a través d'un mal tancat portal
entre els arbres d'un pati
se'ns apareixen els grocs de les llimones;
i el gel del cor es desfà,
i dins el pit ens cascaden
les seves cançons
les trompetes d'or de la lluminositat.

CORN ANGLÈS

El vent que aquest vespre toca atent
—recorda un fort sacsejar de llandes—
els instruments dels tofuts arbres i agrana
l'horitzó de coure
on cintes de llum s'allarguen
com milotxes al cel que retruny
(núvols de viatge, clars
reialmes d'allà dalt! D'alts El Dorados
mal tancades portes!)
i el mar que escata a escata,
lívid, muda el color,
llança sobre la costa una tromba
d'escumes recaragolades;
que el vent que naix i mor
a l'hora que lenta s'enfosqueix
et toqui a tu també aquest vespre,
desafinat instrument,
cor.

FALSET

Esterina, els vint anys t'amenacen,
gris rosat núvol
que a poc a poc en ell et clou.
Ho entens i no t'espantes.
Submergida et veurem
dins la fumera que el vent
esquinça o espesseix, violent.
Després de la glopada de cendres eixiràs
adusta més que mai,
llançat a una aventura més llunyana
l'atent rostre que s'assembla
al de l'arquera Diana.
Pugen les vint tardors,
t'embolcallen passades primaveres;
ara per a tu repica
un presagi a les elísies esferes.
Que no sigui un so
com de badada gerra
percutida! Prego que sigui
per a tu concert inefable
de cascavellades.

El dubtós demà no et fa por.
Graciosa t'allargues
sobre l'escull resplendent de sal
i al sol cremes els membres.

Recordes la sargantana
immòbil sobre la roca pelada;
a tu t'assetja la joventut,
a ella el llaç d'herba del marrec.
L'aigua és la força que et trempa,
en l'aigua et retrobes i et renoves:
nosaltres t'imaginem com una alga, un còdol,
com una creatura marina
a qui la salabor no ataca
sinó que retorna a la riba més pura.

Tens molta raó, tu! No torbeu
amb cabòries el somrient present.
La teva alegria ja empenyora el futur
i un arronsar d'espatlles
enderroca els fortins
del teu demà obscur.
T'alces i avances pel pontet
exigu, sobre la gorga que remoreja:
el teu perfil es grava
contra un fons de perla.
Vacilles dalt del trèmul tauló,
després rius, i com arrancada per un vent
caus en els braços
del teu diví amic que t'aferra.

Et mirem nosaltres, de la raça
de qui roman a terra.